

P E R O T O M I Ć

Kapnu suza
usne neljubljene

Pero Tomić

KAPNU SUZA – USNE NELJUBLJENE

Urednik:
FRANJO MILOŠ

Vlastito izdanje:
PERO TOMIĆ
Aleja Lipa 1 - D
10040 ZAGREB - DUBRAVA

Lektor:
INGRID BOBAN

Digitalno-grafička priprema:
CHRISTIAN T. BELINC

Slika na naslovnici:
Pero Tomić, Crikvenica, 2022.

Slike na stranicama:
18, 35 i 53 su iz albuma autora

Ostale slike:
su uzete sa »Free Stock Photos«, www.pexels.com

Vlastiti nakladnik: Pero Tomić, Zagreb, 2022.

Tisak: Og grafika d. o. o., Jastrebarsko

Naklada: 1000

ISBN 978-953-49396-4-2 (digitalno izdanje)

ISBN 978-953-49396-5-9 (tiskano izdanje)

Tiskano u studenom 2022.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001152373.

PERO TOMIĆ

Kapnu suza
usne neljubljene

Vlastita naklada
ZAGREB, 2022.

AKO TE NEMA STVORIĆU TE U SNOVIMA

U kratkom periodu – tri godine – evo i treće zbirke pjesama Pere Tomića u kojoj, kao i u prethodne dvije ostaje vjeran temi: ljubav prema ženi. Žena mu je očito neiscrpana inspiracija. U pojedinim pjesmama teško je odrediti granicu između ljubavi i opsjednutosti. Čežnja je tako velika da mu voljena žena ni u snu ne da mira. Ako je pored njega nema on je u snovima stvara i očarava.

U jednom nema dileme: Tomić poštuje ženu i uzdiše je do trona. Ako ni zbog čega drugog onda iz potrebe za ljubavlju kakvu mu samo srcem odabrana osoba može pružiti. Živi li pjesnik u bajkama i u snovima?

Tek u nekoliko pjesama autor vraća uspomene iz osnovne škole i komentariše aktualnu svjetsku svakodnevicu.

Oni koji su pročitali prve dvije zbirke primjetiće napredak u Tomićevom pisanju. Pjesme imaju čvršće povezanu konstrukciju koje čitaocu nude kompletnu i jasnu sliku. Riječnik mu je siromašniji »kafanskim« izrazima a bogatiji pjesničkom metaforom.

Je li to na vidiku nova ljubav ili opsjednutost. Vrijeme će pokazati.

Franjo Miloš

U suton

Sunce se polako iza brda skriva.
Izgubi se Sunce. Izgubi se brdo.
Izgubi se Ona.

Ostadoh samo ja – griješnik.
U tami što griješnike guta.

Zgriješih li?!

Za pokoru klečim, molim:

Vrati se barem ti!

Sagriješih srcem.

Gdje mi slatki grijeh,
zaključan, proključan,
neprotjeran, već mio.

Pa pokorno ruke sklopim.
i tiho prozborim:

Ne opraštaj! Ne odlazi!

Gledaj griješnika! Vidi!
On grijeha se ne stidi.

Melem mu je osmijeh voljen?
Ne nosi ga! Zaboravi!
Mene s mojim grijehom ostavi!

Usne neljubljene

Ganjam tu divnu noć.
Traperice poderane.
Osmijeh svetice.
Usne neljubljene.
Ples leptirice.

A ti? Zaboravila si?

Jesi li vidjela
očima od meda
sreću u mojim
od tvog pogleda?

Jesi?

Možda nisi?
Od tame i dima noći te...

Jesi li strah moj ćutila?
Ili nisi?

Da ne izgubim te?
Zagrljaj čekala?

Teško je u mraku prepoznati.

Pogledaj bolje u moje oči.
Vidjet ćeš sreću. I strah.
A nisi moja ni ove noći.
Priđi bliže, čut ćeš uzdah.

Još sanjam!

Zagrljaj koji sam ti dužan.

Nisi tu, a srce te zove.

U snu grlim te. Presretan.

A ti, goriš! Brojiš moje cjelove.

Oči od žada

Bijah pospan.
Dodoše nezvane u san.
Da umire mi more
u paklu noći.

Oči od žada
zavoljeh tada.
Bješe me strah zore,
da odnijet će ih kroz prozore.

Hej, zoro, ne dolazi!
Sunce zaustavi!
Hoću da sanjam,
oči od žada.

Zoro, ne dolazi!

Ah, ta dragulja dva!
Od ljubavi sazdana.
Louvre mogu krasiti,
a mene u snu pohode.

A ja, zločesti izdajnik.
Predajem se. Izgubih vojnu.
Ljubio bih, dok srce ne stane.
Zarobio bih, da drugog ne vide.

A close-up portrait of a woman's face, focusing on her eyes, nose, and lips. She has light blue eyes and is wearing red lipstick. Her hand is visible near her mouth, with fingers slightly curled. The text is centered on her face.

**Sanjam ih noću i pred zoru.
Te oči od ljubavi, žada.
Lijek su za moju samoću.
Zaustavi zoro Sunce da se rađa!**

Da sanjam oči...oči od žada...

Znaš li voljena

*P*onoć stiže.

Gledam te. U mraku si
k'o srebrna omorika.
Zanosna. Vitka.

Hvata me vrućica.
Na izmaku dana
srce ubrzano kuca.

Znaš li!?

Da bila si bliže
čula bi njegove oktave:
Vo-lje-na! Mi-le-na!

U očima ti radost. Život.
Osmijeh čaroban.
Ples leptirice.

Ah, ta divna noć!
Vidim te svakog dana,
a srce svira simfoniju.

Znaš li?!

Ako prideš bliže, čut ćeš
srca još jače oktave:
Mi-le-na! Vo-lje-na!

Zašto grom ne puca

tkad tebe ugledah
strasne želje me more.
U druge ne gledah.

Zna to Sunce. Zna i more.

**Znaju noći i oblaci,
Mjesec i sve zvijezde.**

Gledam ih, al' tebe vidim.

**Šume vjetra koraci.
Nose iskre požude.**

Amor još spava. Spava!

**U grudima tvojim
bez iskre. Godinama.**

Noć odlazi, svanut' će.

**Tiše neg' što srce kuca
vjetar šumi li, šumi...
Zašto grom sad ne puca?**

Da probudi Amora!

Oslobodi me noćnih mora!

Makove je krala

Djevojčica je bila,
makove je krala,
livade pustošila.

Očima zelenim
cvijeće je ljubila.

U njima moje usne tražila.

Nadu nije gubila.

A ja skit'o pa odlut'o.

Još livade šarene pamte.

Crvene makove
što garava je ljubila
tražeći me.

Sva njezina proljeća
nije prestala...

Pavle

Lagan plijen

Sokolice!

Bio sam ti lagan plijen.
Bježati ne htjedoh. Lijen,
Osmijehom tvojim omamljen.

Zgrabila si srce moje!
Vatrene mu otkucaje.
Druge žene ih ne broje.

Sokolice!

Noćima sretna snivaš!
Srca dva vrela imaš.
Moje od drugih skrivaš?

Zavoli mu i sve mane!
Tuku srca s obje strane!
Masirajmo! Da ne stane.

Sokolice!

Loviš li me?

Zlatokosa

*D*ok šetaš po plaži,
i međ' stijenama,
srce mi ne traži.

Nije ono kamen
da gaziš ga bosa.

Odmori se,
Zlatokosa!

U suton gledat ćeš
sunce na Murteru.
Raspuklo.

Zalazi...

Umit će te rosa.

Iz rubina,
Zlatokosa!

Na vrhu Kilimandžara

Podravci svim turistima kažu:
»Centar svijeta je u Ludbregu«.
S ponosom vjeruju u lažu.

Svijet nije mali.

Podravci nisu znali
za Kilimandžaro.
I snijeg u Africi.

Ledenjak!

Ne slušaj laži!
Ne boj se! Planinari
i istinu potraži.

Možda na vrhu Kilimandžara?

Kad zapjevaš k'o plava ptica,
zasviraš k'o ljubljena gitara,
naći ćeš se tamo gdje počinje mašta.

U centru svijeta si!

Tu kušaj najsladi med!
Zanjiši vrelin njedrima.
Otopi sav Afrike led!

Kilimandžaro ugrij svojim bedrima!

Presuda grijешniku

prosti moja Ljube!

Sve te nemirne noći.
Kad tvoje plave, snene,
vidješe moje oči.
Lude. I zaljubljene.

Veliki grijешnik sam!
Srce ti uznemirih.

Kazniti sad me treba!
Milostive nek' budu
ti oči. Boje neba.

I donesu presudu
da strijeljaju me!

Ne bi mi bilo dosta,
ni kada bi sto puta
vatra iz tvojih očiju
zasula me u noći.

Slika:
»Tea«, Leonardo Kopic

Koliko je ludo srce

*P*itao sam doktoricu
šta se zbilo mome srcu?
Lupa puno ovih dana.
Jako tuče, bez stajanja.

Stavlja nježno slušalice,
i podigla obrvice.
»Nešto čudno, nenormalno,
čujem da si sav u transu.

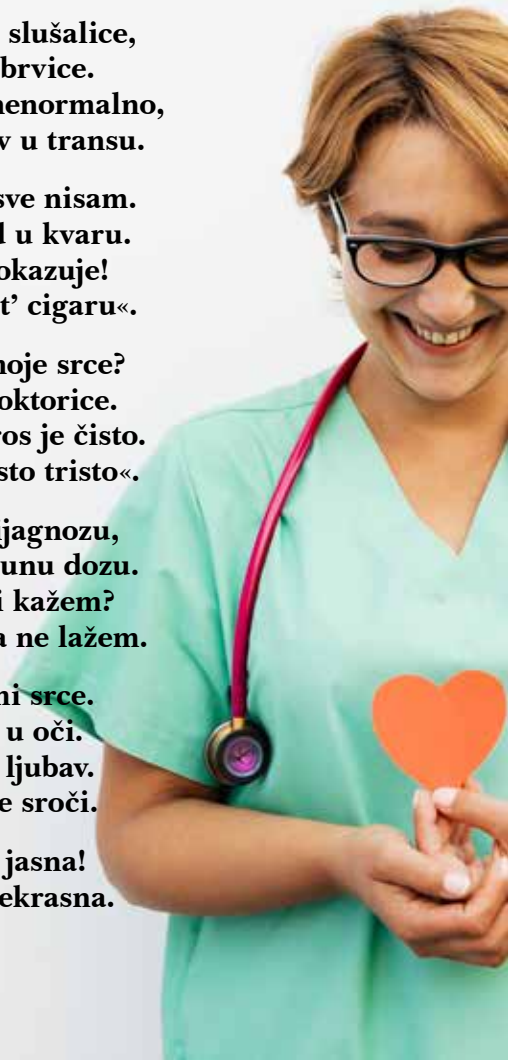
Sigurna ti posve nisam.
Nešto jest sad u kvaru.
Ludilo se pokazuje!
Moram zapalit' cigaru«.

Jel' to ludo moje srce?
Reci meni doktorice.
»Tvoje srce skros je čisto.
Samo lupa posto tristo«.

Utvrđi mi dijagnozu,
da te ljubim punu dozu.
I istinu da ti kažem?
Ludo sve je, da ne lažem.

Pregleda mi srce.
Sad gleda u oči.
Konstatira ljubav.
Te se na me sroči.

Dijagnoza jasna!
Ljubav je prekrasna.

Varalica ja sam

Vrckastih mi očiju,
što me pitaš gdje sam,
svake noći baš.
Jer varalica ja sam,
vrlo dobro to znaš.

Zarazan mi osmijeh
od uha do uha,
struk vitak. Lijepa sam,
od pete do glave,
tako mi kose plave.

Falim ti! Falim ti!
Od jutra do sutra.
Znam, tebe to boli.
Zato me sanjaj.
To lako je kad se voli.

Šta sada radim,
nikoga ne pitam,
gdje me nose noge
sama se skitam.
Gledam bekrije mnoge!

Jer varalica ja sam
od pete do glave,
dajem nadu svima,
znam da dobro nije,
tebi to ne štima.

**Falim Ti! Falim Ti!
Varalica ja sam!
Ti uvijek to znaj.
Kad me vidiš tu sam,
kad poželiš sanjaj.**

**Tako mi kose plave,
znam, nije ti do šale!**

Mariš li za srce moje

Prehladna je veljača!

Sjeverac oštro tuče.
Srce moje hladi
više nego jučer.

Baš boli. Drhti!

Dok udara lagano
upitnici veliki.
Mari li za njega
anđeo daleki?

I za sve njegove rane?

Il' su to samo snovi?
Koji ga zimi hrane
da zauvijek ne stane.

Mariš li za to, anđele?

Kaži mi.

Ni mjeseca nema

Sanjah Božićnu zvijezdu.

Vrh crveni joj sjaji
na zelenoj jelki.
U njoj vidim ljubav.
U njoj tvoji uzdisaji.

A tebe nema!

**Ja k'o i mjesec bez zvijezde.
U mraku utučen.
Ne gleda me Nitko.
Nit' me ljubi.**

Tuga prevelika!

Vrh zvijezde se ugasi
sjaj ne zrači.
Krv u venama stala
i srce mi se suši...

Gdje si ti ostala?

Kapnu suza

S kapnu suza
kraljice
kad otišla si.

Samo juriš.

Razloga milijun.
Reče mi i odjuri.
Ostadoh sam. Crni pijun.

Na ploči šahovskoj.

Lovci na konjima
pobjegli.
Nema topova.

Ni kralja!

Izgubih partiju
bez kraljice.
Crni sam pijun.

Van šahovske ploče

igram,

pijun protiv pijuna.

Zagrlit' tugu ću moći

*P*jevačice, sam sam. Bez nade!
Znaš to. Pjevaj mi balade!

Zna i dno flaše crnjaka.
Ispih ga srca nejaka.

Hladnog. K'o vodu iz česme.
A grije uz tvoje pjesme.

Isprati svaku butelju
baladama, pjevačice!

Ljubit' ću besane noći,
zagrlit' tugu ću moći.

Ni kraljicu grliti neću!
Samo tugu, ne i sreću.

Oči tiho plaču

Bješe daleko, daleko.
A krenuše suze moje.
Vrele, tekle su polako.

Neumorno. Kao kiša
jesenja kada rominja.
Ti ih ne obrisa.

Žarne, brazde napraviše.
Obrazi ih zapamtiše!
I na čelu bora više.

A duša boli. Svemire!
Baš jako. Nije to lako.
Kad ljubav ne umire!

Srce zna. Znaju i oči.
Tiho plaču tebe nema.

Samo nada da ćeš doći.

Zera ljubavi

Koliko osmijeha Sunca
treba cvijeću,
da pčelice s nektarom
s njega polijeću?

Koliko i kada ružama
sa izvora vode dati,
da bi bujno za tebe
s ljubavlju moglo cvjetati?

Ti, koja oduvijek
ljubiš svo cvijeće,
sigurno znaš.

Mjera je zera.

A znaš li?

Ja koji tebe
ljubiti želim,
mjerim, odmjeravam.
Zeru po zeru.

Zračak svjetla
iz očiju ti kapa.
Nektar suzu
u poljubac stapam.

Zeru po zeru.

Dok ne dostignem mjeru.

Noć bez sna

Prođe još jedna noć,
bez sna.

Uz to hladna i posna.

Ah, ta zima!

Jastuk je stalno plakao,
kao da i on srce ima.

Od tuge je i
prozor škripao.

Kao da je znao
pa je dirljive sonate
svu noć svirao.

Sunce je daleko!

Moje Sunce.
Samo da mi se vrati
svi će se radovati.

Srce će opet tući,
sonate će vesele čuti.

Ah, pjesmo prozora,
molim te, utihni!

Ako Sunce svrati
u tišini nek objeduje.

Jastuk će se radovati,
srce kad zagriže, zgrije.

I sretne sonate čuje.

**A ako ne svrati
sjeverac će likovati?**

**Zimom mi dušu hraniti.
Neću usnuti sna!**

**Jastuk će mokar biti,
prozori će tugom pjevati...**

**Noć bez sna,
uz to hladna i posna
Nije jedina...**

**Još jedna
i još jedna...**

Slika:
»Mjesečina«, Leonardo Kopic

Ne zaboravlja se

S

očanica Mala.

1964-e bukve zagrlile jedinu učionicu.

Škola prvi put zagrlila mene.

Prvi put brat me prošvercao

da vidim školu

i kušam mlijeko toplo.

Drugi put u školi,

pet godina star.

Za školu premlad.

Mama i brkati direktor Gadža...

Neće me upisati.

Idi kući,

igraj se.

Suze udariše.

Godina prođe i

prvi razred ipak dođe.

Šest i po godina mlad.

Sočanica Mala.

Nova školska zgrada

i koja bukva manje.

Padoše prve ocjene,

pade i šiba u oba dlana.

Za školovanja jedna.

Učiteljica Jeleč
jedina vlast.
Za nju slast i čast.

Što u učionici, što ispod bukava,
četiri godine slova i brojeve učio.
Majka ti kukavna.

1968-e ukinulo Ćiru.
Tucanik oštar.
Kilometri do škole,
do Sočanice i do Cera pješke.

I po suncu i po kiši.
I kroz snijeg.

Prvi izlet u Krnjin.

Livade cvjetne,
borovi zeleni,
Jagode rumene.

Porastoh do petog razreda.

Naučih latinicu
i ćirilicu.
Malo teže ruski.

Voljela me Ljubica.

Moja razrednica.

Miloš matematiku
do neba digao.
Četiri plus najveća ocjena.

Dalje nitko nikada nije stigao.
Ni u petom, šestom, sedmom...
Ni u razredu osmom.

Ne zaboravlja se mladost, drugarstvo.
Priredbe na kojima se
pjesma patriotska orila.

Košarku nismo znali.

Nogomet je bio zakon.
Igrali se mučke i bliške.
Svirali na vrbove pište.

Djevojčice između dvije vatre,
igrale se lastikom i lončića.
Svaka ljepša od Kleopatre.

Više nismo klinci.
Vidike nam je otvorila
Osnovna škola »Prvi maj« Mišinci.

Ali Mišinčanima dođoše dani crni...
Ukradoše nam školu,
ostali samo zidovi krnji.

**Škole mladosti naše nestaše.
Kad vide mene i bukve se plaše,
Neće da me k'o nekad zagrlje.**

**Al' lijepe uspomene
k'o njihovo lišće
na me navrle.**

Slika:
OŠ »1. Maj«, Mišinci, kolovoz 2022.

***** Branislav Gadža bio je**

direktor OŠ »1. maj«
Mišinci cijelo vrijeme
mog osnovno-školskog
obrazovanja.

***** Lucija Jeleč bila mi je**

učiteljica prve četiri
godine. A ja, jedan od
tridesetak njenih prvih
učenika.

***** Ljubica Cvetković je**

bila moja razrednica
od petog do osmog
razreda.

***** Marko Miloš bio je**

strog nastavnik. Iz
matematike si mogao
sve traženo naučiti,
a peticu ne dobiti.

* * *

**Velika hvala
drugaricama,
drugovima,
učiteljicama i
nastavnicima i svim drugima
koji su bili dio mog života u
OŠ »1. maj« Mišinci.**

Slika:
»Put u nepovrat«,
Leonardo Kopic

Kraljica bundeka

Sjeverac zapuhao.
Hladni. S vrha Sljemena.
Preko Save otišla
orhideja crvena.

Zašto vjetre
cvijeće odnosiš?
Bundek ga je prepun.
Kome to prkosiš?

Sjeverac se ne da.

Malo je orhideja
raskošnih. Pozlaćenih.
Novi Zagreb siromah
bez mirisnih, crvenih.

Livade će mirisati
srećom. Kad kiša će liti,
orhideja će blistati,
kraljica Bundeka biti.

Kad će taj jugo?...

Za tvoj uzdah

Proljeće je, a ja venem.
I Vezuv je bijedan, baš!
Melodija za kojom čeznem
u grudima ti je, jel' to znaš.

Uzdah se
u samo jedan tvoj uzdah!

Kad prsti nježno miluju,
dirke naše harmonije
oktavama sreće odjekuju.

Ah! Ži-vo-te moj!

Presušili bi istog trena
izvori sa suzama
vrelim. Voljena!

U uzdah,
samo jedan uzdah
Iz tvojih grudi,
uzdam se!

I žedan i gladan bit ću.
Trpjeti sve
za uzdahe tvoje!

Ah! Ži-vo-te moj!

Srce si mi okovala

*N*ije to mala šala
osmijehom svetice
čvrsto si okovala
moje ranjeno srce.

Neka, neka okova!
Kad osmijeh nestane
boljet će iznova
s obadvije strane.

I sada tuče jače,
ne da okove skine.
Uzalud ja ga pitam
kad će želja da mine.

Nikad! Zarobljenik sam.
Okovi dragi. Slatki.
Ljubavi! Dok te sanjam,
teče život prekratki.

Ne kasni ubrati cvijet

Lopova mi dosta!
Nestale ideje.
Sirotica posta.

Bez njih, šta ću?
Pitam orhideje.

Cvjetne i mlade,
odgovor otežu.
Pitanjem se slade.

Mirisat ću?
Mirisi ne lažu.

Jasno mi govore:
Kraljice zavoli!
Nestat će ti more.

Cvijeće voli!
I kad puno boli.

U duši ti tmina.
I bolest te vrebala.
Usne bez karmina!

Lijeka im treba.
Ne čekaj ga s neba!

I poljubac kasni
pokrenut će ti život!
Neponovljiv. Strasni!

**Stoga miriši bujno
cvijeće nečujno.**

**Kad sunce zapada
ti zalijevaj ga.
Ne kasni nikada!**

**I čekati nemoj.
Uberi
Cvijet najdraži.**

**Zakasniš li
Uvenut će!**

Slika:
»Kuća u šumi«,
Leonardo Kopic

Još čekam poziv njen

Jesen je. I kiši.
Srce vreba tuga.
Otkucaji tiši.
Gdje li mi je druga?

Impulse da mu da!

**Sjedim sam. Zamišljen.
A mobitel ćuti.
Još čekam poziv njen.
Prolaze minuti.**

**Prolaze i sati.
Vikend. Dani, dani...
Jesen... Srce zima
tiho preuzima.**

Nema! Nema je!

**K'o vječnost prolaze minute.
Stalno, stalno kiši...
Sve ostalo oko mene ćuti.
Zar sam već postao bivši?**

Na hladnoj strani mjeseca

*N*a hladnoj strani Mjeseca
čekam da Jugo
donese osmijeh Sunca.

Zbog njega mutna mi glava.
A Jugo neće na Mjesec,
a meni se i ne spava.

Jugo zabušava!

Zvijezde gledat ću.
Velike, male...
Zaplakat ću...

Slomljeno srce
čeka tvoj osmijeh!
Sunca zrake!

A jugo zabušava...

Budan sanjam. Doći ćeš?
Na hladnu stranu Mjeseca
mene ozeblog da ogriješ.

San vedar. A java?
Nema prometa na Mjesecu,
a i meni se spava.

Kao duga

*V*esela bješe jučer.

Osmijeh suncu si krala.
Najljepši. I čaroban.
Kao leptirica
iznad cvjetnog vala.

Prekrasna!

Meni smiješak darova.
Kao duga šarena
iza proljetnog pljuska.
Srce sagorijeva.

Nestade! Kao duga.

U srcu plam – iskrice.
Čekam novi pljusak
i tvoj osmijeh leptirice.

Čaroban. Kao duga.

Dnevnik snova

Cetiri su sata.
Zora stiže u stan
kao lopov veliki
ukrade mi san.

Panduri je ne hapse.
Sve je bez savjesti.
Svi uredno spavaju.
Od tebe nijedne vijesti.

Tiho počeh da pišem.
Uređujem dnevnik snova
stih po stih pišem,
obrišem, pišem iznova.

Došla si. Napišem.
Uplakana. Izbrišem.
Ljubila si me vatrom. Napišem.
Svjedoka imam. Izbrišem.

Oh, zoro! Lopove!

Stotine stranica
dnevnika snova.
Sve iste... Zašto si uranila?
Čujem samo huk sova.

Slika:
»Sova«, akademski kipar Petar Čujo

Srcе zaspаt' ne smije

Hej Cigani! Cigani!

Štimajte violine,
sve strune podesite.
Hladne pit' ću rubine,
dušu mi brzo ugrijte.

Dok me vinjak liječi
vedre pjesme pjevajte.
Ne gubite riječi!
Maju mi obradujte.

Hej Cigani! Jarani!
Srcе zaspаt' ne smije.

Samo za Maju
cijelu noć svirajte.
Kad strune popucaju
rubinom ih zalijte.

Samo za Maju
cijelu noć pjevajte.
Glasnice kad izdaju
vinjakom ih osvježite.

Cijelu noć
srce mi zaspаt' ne smije.

Nisi smjela

*M*ogla si mi
obrisati znoj s čela.
I poljubac darivati.

Nisi smjela!

**U crnoj noći
Dva galeba bijela
mogli smo slušati**

dok ne uzlete u visine.

Nisi smjela!

Odletjela si!

**Suze moje nisi vidjela!
A sanjaš li kao ja?**

**Da l' bi ti kao meni mило bilo
da u san ti dođe
moje slomljeno krilo?**

**Skriješ se ispod njega
i mi letimo.**

**Smiješ sanjati
dva galeba bijela.**

Čaša tuge

*Z*nala si! Godinama.

Da imam slomljenu dušu,
dušu željnu tvog osmijeha
i usne žedne usana tvojih.

Zašto mi tugom prepuni čašu?

Pohotan tebe tugu ispih
što k'o bomba puče.
Gelera oštrih puno mi srce,
pa tiho, sve tiše tuče.

A mogla si
čašu ostaviti praznu.
Il' umjesto tuge
ljubavi uliti.
Barem
kap, dvije...

Pelin ostaviti za druge...

Srebrno inje pijem

*S*esenje lišće opalo.

Već inje grli grane
a mene nešto spopalo.
S koje bi mogla doći strane...

Oči te vide, misli se roje.
Slažući komade puzle
u slike moje i tvoje.

Ljubim ti kosu plavu!

Ispod srebrnog inja
na grudima stiskam tu glavu.
U zlatnim vlasima vatra tinja.

I srce i tijelo da ti ugrijem,
predajem svu svoju toplinu.
Nadam se da ću da uspijem

umjesto studeni da osjetiš vrelinu.

Srebrno pijem inje sa kose tvoje.
Vlas po vlas,
provlačim kroz usne svoje.

Opet smo kao što smo bili.

Grumen vatre u snježnoj vili.

Gnijezdo

Srce mi k'o drvo
bez gnijezda i ploda.

Tu ne svraćaju ptice
da se gnijezde.
Ni ljeti ni zimi.
Ne vidiš sretne zvijezde.

Ako i neka svrati
sjeverac će saznati.
Srce propuhati.

Koliko me to boli?
Nije ga briga
ni da li me ona voli.

A ti, hoćeš li ti
sviti gnijezdo?

Sjevercu u inat?
Huk mu ubiti.
Snagu mu suzbiti.
Srce mi ispuniti.

Slika:
»Sove«,
akademski kipar Petar Čujo

Neću samo ruže

*N*eću samo ruže

crvene što nosiš.
U plave oči gledaj!
Reci da me voliš.

Hoću orhideje!

Tvoj smiješak iskreni.
U oči me gledaj!
Razum mi okreni.

Neću suho zlato!

Srce hoću. Robinja sam.
Plave oči gledaj!

Jer sanjam svaki dan
da si tu. Uz mene.
Oči vatrene da ti gledam!

Znala si

*Z*nala si!

**Da noćima ne spavam,
da boli me duša.**

**Za tobom da uzdišem
K'o žedna oskоруša.**

Srce svoje zaključala si.

Ispred srca bedemi vreli.

**Skinut ću lokote,
ispružiti ruke.**

**Zagrlit ću te!
Dići do neba!**

**Bedemi će da gore.
Toliko za tobom imam volje.**

Zabranila si proljeće

Vezem dan i noć,
za tebe najljepši ćilim.
Od stihova. Samo njima,
vatrenim, mogu da te volim.

Dušu si mi uzela!
Ljubav mi uskratila!
U proljeće života
u tugu me uvila.

Uzdam se
da na ćilimu stihova
doletjet će ljubav moja.
I pokupiti te.

Tko ne bi volio
bar jednom u životu
letjeti na ćilimu?
Vezem li vezem...

Tesla počuj

Bijah mali.
Ni deset godina.

E, moj Tesla!

**Neuk, rukom u grlo.
Struja me stresla.**

Svjetlost vidjeh.

**Pun struje
s kreveta padoh.**

**Psovke mi bruje
Tesli da ih čuje.**

Što je izmisli?

**Prodoše godine,
saznadoh šta je struja.**

**Kad, moj Tesla
jedna garava me stresla.**

Poput munje.

**Milijun vati
srce mi zapali!**

Tuče. Odjekuje.

Srećom, struja dvosmjerna.
Ova je dobra.

Hvala Tesla!

Tuga iznad oblaka

Painar. Zagreb – Malmo.
Osam hiljada metara
iznad gorja. Visoko sam.
Lijevo dolje Alpe sićušne.
Golema tuga me razara.

Iznad oblaka sam.
A osjećam, na dnu sam. Sam.

Još ćutim njene opojne mirise.
Od kojih orhideja blista.
Pred očima mi
njezine latice, purpurne...

Do kad' li ću ju sanjati?

Zašto san virus nije
i zarazi je što prije?

Kada se mjesec skrije,
nek' vidi me sretna.
Kad' nastupa tama,
poljupce moje da pije.

Eh, tad bi letio
deset hiljada kilometara
visoko.

Na dnu ne bih bio.

Osmijeh simfoniju skriva

Slomljen sam, bez nade.
A na tvojim usnama,
čitam neke balade
u snu. Tužne. Jel' o nama?

Vidim osmijeh svetice
što simfoniju skriva.
Ćutim ljubljani poj grlice
što ga još ne otkriva.

Nestaješ!

Ne čitam sa usana više.
Zato pišem ti pjesme.
Otpjevaj ih dok nema kiše
tamo kod stare česme.

Vedre simfonije zvuke,
ljepše od vjetra majskog,
šalji do skrivene luke
do srca mog, rajskog.

Nek' vrućica ga prži!

Pa dok izdrži.

Isprati ljubavni post

U san mi dolaziš.

**Tiho. Na prstima.
Susjede ne budiš.
Mjesecu prkosiš.**

**On nije jedini što sja noću!
Iskre i sestrice,
zvijezde padalice.**

**Ti, više od njih goriš.
Iskre parkiraš u srce moje,
tugu da progoniš.**

**I zapali veliki požar
da gase ga usne moje.
Razbuktaše najljepši mi dar.**

**Da milujem ti grudi
uz uzdisaje strasne.
Nek ti se srce ne čudi.**

**Prepozna da sam ti najdraži gost
što daje odgovor
na tvoj ljubavni post.**

**I Mjesec neka sazna.
Nek gleda oganj. Snovi me raduju,
otkad te znam nisu kazna.**

**Mrak s tobom mi lijep.
Ne svići zoro! Brda odjekuju.
Makar ostao potpuno slijep.**

Hoću još da sanjam...

Slika:
»Zalazak sunca«, Leonardo Kopic

Plava vatra

atru želim!

Tražim u očima plavim,
plam ne vidim.
Da ih zaboravim?

Srce me kori.

Govori mi jasno:
»Plava vatra gori!
Za tebe. Strasno.

U safire njene se zagledaj!

Zar ne vidiš dobro!
Ne gasi vatru plavu.
Rasplamsaj je!«

Pokreni se na stranu pravu.

Srce ću poslušati!
Dok sve jače tuče
Jer kad slijep sam

odavna. Ne od jučer...

Ukradi sve moje snove

prosti lopovu!

**Što krade ti san,
skoro svaki dan.**

**Iako u mojim pjesmama
nikada ne spavaš.**

**K'o svjetionik si
koji upozorava na opasnost.**

**Dok pišem, sanjam budan.
Osjećaj je čudan.**

**Poželim da i ti lopov si
i ukrala sve moje snove!**

I zaključala u srce svoje.

Kako da te istjeram iz sna

Dolaziš mi nezvana
bez ikakvog reda.
Svaki dan, svaku noć
s usnama od meda.

Kako da te
istjeram iz sna?
Ludilo mi u glavi.
Ti, tuđa si žena.

Anđele plavi!

Drhti mi i duša.
Nestat ćeš?
Kao ljetna suša
u jesen ranu.

Zauvijek!

A trebam te!
Sanjaju
umorne oči
tebe nasmijanu...

A krv mi vri...

Ne budim se jer sanjam te.
Iz sna u san, dugačak red.
Ti igraš se vatrom.
Ljubiš usne koje nisu led.

Ne prolazi me misao
da meni si suđena.

Kako da te
istjeram iz sna?

Neuk sam.

Ne umijem ja to.

Slika:
»Vožnja«, Leonardo Kopić

Previše ozračen

Atio sam,
a rekao ti nisam.
Srećom zračiš.

Bio sam ti preblizu.
Tvojim zrakama si me ozračila!

Alfa, ili beta?
Razaraju li ili liječe tijelo?

Pitam se?

Pitam fizičare?
Pitam eksperte?
Doktore, znaju li?

Nitko ništa ne zna.

Opet ti dođem blizu
da me ozračiš srećom.
Srce mi jače zakuca.

Ono zna!

Previše sam ozračen!
Polako venem.

Umirem.
Sretan.

Žeđ mi ugasi

Nisi tu pa ne mogu
noću da te grlim
i jastuk ti namještam.

Ne mogu ti prići

A žeđ me mori!

Ne mogu
iznad mjeseca
da te uznesem.

A htio bih!

Ljubavi daleka!

Kad ugledaš mjesec
osmijehom zagrlj ga.
Poželi što i ja!

Da me ljubiš
mjesec dok sja,
žeđ da mi strasno gasiš.

Ti možeš!

Proljeće moje biti!
U noćima hladnim
usnama me grijati!

Bit' ćemo bliže zvijezdama.

Hulje ne drijemaju

Budi se Istok i Zapad.
Budi se Sjever. Spava Jug.
Koraci tutnje u napad.

Istok upregao plug.
Da preore Zapad.
I demokratski krug.

Naprijed uz ovce su ovce.
Torove brane opet ovce.
A hulje broje novce.

Lopovi im blagoslov daju.
Posvećuju puške, rakete...
Nadaju se nebeskom raju.

Sjever bi da Zapad bude.
Zapadu na Istoku su mete.
Hulje nigdje ne cijene ljude.

Ovce su osudili na klanje.
I janjad bi roštiljali.
Na Zemlji ljudi da bude manje.

Svaki dan broje eure, dolare,
funte, lire... Ni rubalja ne fali.
Za nesretnike ne mare.

**A milijuni spaljenih domova!
Hiljade ruku i nogu manje.
Bezbroj djece bez majki i očeva.**

**Tisuće rodbina bez poroda.
Za hulje raj. Blagostanje.
Milijuna u kešu više. U ime naroda!**

**Lastavice na Jugu pjevaju,
ali hulje ne drijemaju.
Pakao i njima spremaju.**

Molba vjetru

Kad putuješ južno
ne nosi voljenoj
moje lice tužno.

Pjesmu joj odnesi
i poljubaca bezbroj.

Nek' se nasmiješi.

U zimi smanji snagu
kosu dok joj mrsiš.

Uvijek topao budi!
Samu kad je vidiš
ugrij njene grudi.

Sjeverac topli?

Ako pita, ne laži.
Na zadatku si, kaži.

Nemoj da se mučiš

Nemoj da se mučiš!
I srce da mi dalje lomiš.
Već je godinama rasparčano,
bolesno, a još kuca...

Pokidano. Jadno.
Nesretno. Ljubavi gladno!
Tebe željno.

Vila moja budi!
Brzo mu presudi.
Usnama se potrudi!

Sve dijelove spoji u jedno.
Žarom. Dušom. Čedno.
Neka opet snažno kuca.

Da osjeti tebe vilo.
I sva proljeća.
I ljeta, jeseni, zime,
Sve godine...

Najljepši stih

prosti! Uvijek zaboravim.
Previše lijen sam
ime da ti u pjesme stavim.

I svako jutro u zoru
stihove slavuju predam
da pjeva ti na prozoru.

Još uvijek tražim rime
ljubavne. K'o med u saću
što idu uz tvoje ime.

I teško mi ide.
Kako ih pronaći?
Šta ako ti se ne svide?

Ljubav ne stane u stih.
Rekoh to slavuju.
Tebi ga otpratih.

Nek' pjeva ti sva jutra,
zavidni susjedi da čuju.
Pisat ću ti i sutra.

Kad čuješ slavuja glas,
znaj da čeka te netko.
Zapjevaj s njima taj čas.

**A ja, mučim se, posjedih
od tebe daleko
tražeći najljepši stih.**

**Teško ide...nesređene misli
oči mi vlažne, suzne.
Svi mogući osjećaji me stisnuli.**

**Najljepši stih
ne mogu napisati
a volio bih!**

I stoga,

**još tražim rime
ljubavne, medne
koje idu uz tvoje ime.**

Drhtave ruke

Ti ponosno nosiš
bezbrojne ožiljke.
Sa strahom u srcu.

**Bojiš se svake noći
i ljubavi žarke?**

**I nove varke
što sa Suncem će doći.**

Strah ti prijatelj nije!

**Ka tebi hrle
moje drhtave ruke
da čvrsto te grle.**

Ne boj se!

Ja nisam varka.

**Ni odlazeća barka
s prvim Suncem.**

**I neću ti biti ožiljak,
nego vjerni privjesak.**

Pjesme suzama brišem

Ko moje oči gleda,
dugo, dugo uzdiše.
I crno mu se piše.
Ne gledaj me previše!

Ne želim suze tvoje,
ljubavi zabranjena.
Bole više neg' moje,
ljubavi izgubljena!

Krhka sam. Oči suze.
Peku me kad se sjećam
male, bijele ruže.
Žarku bol tad osjećam.

Vrele teku. Uzdišem.
Oči su gejziri tad.
Pjesme suzama brišem.
Ne ide. Kraja nikad.

Ne volim suze.
Ljubavi zabranjena.
Bole tvoje i moje.
Ljubavi izgubljena.

Okreni se sunce

Ne idi u mrak! Okreni se!
Pogledaj hrast kako uzdiše.
I grane mu se suše.
On čeka ljubav. I kiše.

Zastani jedan tren.
Vidi mu puste grane.
Na njima slavuja nema.
Lišće pozobale vrane.

I trava pod hrastom svela.
Odavno tu ne stanuje
sunce! Orhideja bijela.
On čeka. Samuje.

Pogledaj ga još jednom.
Suzama zalijeva uvelu travu.
Teško diše, dok ne dođu kiše.
A sam vene. Ide k' zaboravu.

BIOGRAFSKI PODACI O AUTORU

PERO TOMIĆ rođen je 12.03. 1959. g. u selu Mišinci, općina Derвента, Bosna i Hercegovina. Osnovnu školu pohađao je u Maloj Sočanici i u Mišincima. Srednju ekonomsku školu je pohađao u Doboju i maturirao 1977. g.

Od 1977. do 1992. g. radio je u Tvornici autodijelova »Mehanika« u Derventi.

Učesnik je više omladinskih radnih akcija uz koje ga vežu lijepe uspomene na drage ljude.

1992. g. preseljava u Zagreb.

Od 1993. g. radi kao trgovac.

Vlasnik je Trgovačkog obrta DERBENT.

U ožujku 2021.g. objavio je zbirku pjesama »Srce sve jače kuca«.

U siječnju 2022.g. objavio je zbirku pjesama »Zlatokosa kraljica Bundeke«.

S A D R Ź A J Z B I R K E

Ako te nema stvariću te u snovima	5
U suton	7
Usne neljubljene	8
Oči od žada	10
Znaš li voljena	12
Zašto grom ne puca	13
Makove je krala	14
Lagan plijen	17
Zlatokosa	18
Na vrhu Kilimandžara	19
Presuda grijешniku	20
Koliko je ludo srce	21
Varalica ja sam	22
Mariš li za srce moje	24
Ni mjeseca nema	25
Kapnu suza	26
Zagrlit' tugu ću moći	27
Oči tiho plaču	28
Zera ljubavi	29
Noć bez sna	30
Ne zaboravlja se	32
Kraljica bundeka	38
Za tvoj uzdah	39

Srce si mi okovala	40
Ne kasni ubrati cvijet	42
Još čekam poziv njen	44
Na hladnoj strani mjeseca	45
Kao duga	46
Dnevnik snova	47
Srce zaspat' ne smije	48
Nisi smjela	49
Čaša tuge	50
Srebrno inje pijem	51
Gnijezdo	52
Neću samo ruže	53
Znala si	54
Zabranila si proljeće	55
Tesla počuj	56
Tuga iznad oblaka	58
Osmijeh simfoniju skriva	59
Isprati ljubavni post	60
Plava vatra	62
Ukradi sve moje snove	63
Kako da te istjeram iz sna	64
Previše ozračen	66
Žeđ mi ugasi	67
Hulje ne drijemaju	68
Molba vjetru	70
Nemoj da se mučiš	71
Najljepši stih	72
Drhtave ruke	74
Pjesme suzama brišem	75
Okreni se sunce	77

Sunce se polako iza brda skriva.

Izgubi se Sunce.

Izgubi se brdo.

Izgubi se Ona.

Ostadoh samo ja – griješnik.

U tami što griješnike guta.

Zgriješih li?!

Za pokoru klečim, molim:

Vrati se barem ti!

